

בדין, משום שאין במדינה מקום מתאים להחזקת עבריו צעירי (העולם הזה" 668) או לשלוח אותן למאסר רגיל.

כדי לא להוציא פסק דין העלול להיות מהפכני, אם לדון על פי הנטייה המתבלטת בזמן האחרון, בין שופטים ומשרד המשפטה, דחה השופט מלחי את מתן החלטתו לשבועיים, כדי להרהר בדבר. תהא החלטתו אשר תהא, אין פסק כי המשפט הנידון עשוי לשמש דחיפה נוספת לפתרון השאלה הכאובה והבלתי ברורה, לנוכח המצב המור (מסכנים מאד: עבריינים צעירים נשלחים לחופש טיפול מאד, הציבור ואינם מקבלים טיפול מתאים) או נשלחים למקומות שאינם מתאימים להם כל עיקר.

פרשת הפשע, שהובאה בפני השופט מלחי, היא כשלעצמה, בכואה עצובה של המתרחש במדינתנו בתקופת קיבוץ גלויות, והיא מציינת בעיקר משבר כלכלי והעדר טיפול אינדיבידואלי בצעירי, קרובות העזובה, שתי נערות למטה מגיל 18 (האחת בת 15), עולות חדשות, הובאו באשמת זנות. הן "הועסקו" על ידי קבוצת אנשים, שהקימו "בית בושת ניד" (צריך על גלגלים) והיו מסייעים אותו במטרה השפלה לפרדסים נטושים ועוד מקומות הפקר בכל קצוות הארץ.

עוד כמה שהדבר נוגע לבעלי העסק, הרי אין כל בעיה כאן, מאחר שהללו אינם עוד עבריינים צעירים, ובחוק הפלילי מצוי סעיף הנותן תשובה ברורה למדי ביחס לעונש על העבירה הזאת ("חיים על רוחיה של זונה"), ואולם במדה שהדבר נוגע לשתי הנערות, כלום יכולה החברה לראות בהן פרוצות? אם גם לא נעריך את הדיבור על עברן האומלל (חומר שבו אפשר למצוא תמיד נסיבות מקילות) ברור, כי לפנינו נערות שסוּבו מהדרך ויש בדינן לתקן.

הן נמצאו חייבות בדין, ועתה נתן עוררה השאלה בדבר ההענשה. אז תשלחנה נערות אלה לבית סוהר רגיל (מקום שם יפגשו עם נשים מן השפל) עלולות הן לרדת תהומה לעולם. מצד שני — מה התועלת להן ולחברה אם תצאנה לחופש? הנה כי כן. זו היתה הדילמה.

בא הסניגור וטען, כי במקרים דומים שוחררו עבריינים צעירים בהתחשב עם המצב הנוכחי במדינה, והוא הסתמך בפרט על משפט בפני כב' השופט שטרקמן (אחת משתי הנשים השופטות במדינה) בחיפה, אשר קנסה נערות עברייניות בקנס סמלי של שילינג (והו' ציאה מארנקה את הכסף וסילקה את הקנס במקומו). על כך השיב כב' השופט מלחי כי השאלה אינה פשוטה כל כך, מאחר שעדנה נשאת השאלה הרצינית: ומה יהיה הלאה? באיוז מדה תחזורנה הצעירות למוטב, ואם כדאי ליצור את הפתח הזה בשביל כל אותם העבריינים שטרם הובאו לדין? ב-28 לאוגוסט יודיע השופט מלחי את החלטתו.

בר מפי, פוחדת לעורר את זעם הא" פ קורסים, המעדיפים את נפש השבת על מצוות התורה.

והנה בא, כאמור, המושיע -- בדמות המטבע הזר שאיננו. תחילה פקד שר הצנע על קיצוב הלבושה, עורר על עצמו את זעם התנוונים וגרם למשבר קטן שיכול היה להיות למשבר גדול. במידת מה פגע זה בדתיים — כי נחונים דתיים רבים החלו להרהר אם אמנם היה זה מן התבונה להצביע בבחירות האחרונות לכנסת נגד יבוא החזירים, במקום נגד יבוא הצנע. אולם ההפסד יצא בשכר — כי לפי חוקי הייצע והביקוש (השולטים במסחר הפוליטי כבכל מסחר הגון אחר) עלו מניות הגוש הדתי בקיאלציה ככל שהתרחקו שאר המפלגות מן הממשלה.

נזכרו, איפוא, השרים הדתיים שה' גיעה השקעה להחזיר את עטרת השבת ליושנה. והנה מתברר שהטוב בעיני הדתיים, מתקשר יפה עם המועיל (בעיני



ישראל גדידי  
ימני בים השמאל

שר הצנע). היות ועומדים לקצץ בקרוב את מרות הבנוין, ולפי כל הסימנים יגיעו הדברים להפסקה גמורה של אספקת הבנוין למכוניות פרטיות, שאינן חיוניות. צצה אפשרות נאה של קומביי ציאה מענינת: תחילה יאסרו את הניסיעה במכוניות פרטיות בשבת — שהרי ברור כי בשבת אין הנסיעות "חיוניות". יש להניח שבהתפרסם חוק כזה ישנתה לחלוטין גם הנוף ליד מלון "השרון", האופיני כל כך בשל השורה הארוכה של מכוניות החונות שם בשבת, ואשר לא כולן שייכות לאורחים פשוטים.

**דילמה של שופט**

השבוע הועמד שופט השלום הראשי בתל אביב, מר אליעזר מלחי, בפני מקרה מענין ואופיני של עבריינות צעירי, והדילמה: האם לשחרר שתי חייבות

התימנים "הרב של מפי" שהיה שייך לשמאל של "פועלי-ציון-שמאל" ומנה, עקב היותו חבר בהנהלת הסוכנות, על הימין במפלגה.

אפתעה גמורה מהוה א. ליפשיץ מתל-אביב, זה שגרם בשעתו לפילוג הגדול במפא"י, מבחינה מדינית הוא תומך בריפטיין, ומבחינה ארגונית בג' לילי.

ההתרוצצות בקרב מפי"ם היתה גיי ברת יותר לולא אין לעזרתם מתנגדם החריף ביותר — דוד בן-גוריון. עיני קוריה גרם לליכוד זמני במפי"ם. גם דב יוסף הוסיף ע"י הצו החדש שלו מלט לאיחוי הבקיעים. אם ימשיכו בן-גוריון, שרת ויוסף לעזור למפי"ם להתברר על קשייה הפ' נימיים, הרי יש לקוות ש'עדת המפלגה תתכנס סוף-סוף בינואר 1951 ותעמוד בס מן הליכוד הפנימי, אחדות הדעות והקלקטיביות הרעיונית. אך מה היתה עושה מפי"ם לולא בן-גוריון?

**החייל בעל הלב והצער**

לארנף יצחק שדה מלאו 60 שנה. לאורך ימים.

ארנף יצחק שדה, מייסד הפלמ"ח, בעל הזקן, הוא דמות פופולרית מאד, חביבה מאד, ומפורסמה מאד בישוב. חרף כל הפרסומות לא כל פרקי חייו מפורסמים כל כך.

בימי הקרבות נראה ארנף יצחק שדה במכוניתו של קאוקזי ברחוב אלנבי בתל-אביב, דבר שנעשה לא לשם התפארות אלא כדי להעלות את המוראל של העורף. כמפקד חטיבת (מפקד החטיבה היחיד בירגת ארנף) הרבו הצלמים לאסוף את תמונותיו והעתונים לציבת עליו. (עיין בכל גלויות "העולם הזה" באותם הימים). הטרנדיה היא יצחק שדה סילד כולו מפני הפרסומות (ראה מאמרו המפורט על נושא זה ב"על המשמר", 4.8.50). הוא רואה בפרסומות סימן להתנוונות אמריקאית וקורא לאנשי הפלמ"ח לגרש מסתנן מסוכן זה. ביחוד אחרי שהפגע הזה פגע גם בו — ואפילו "על המשמר" מיום 11.8.50 הקדיש לו כמה אלפי מילים...

**הבנוין ושליתי השמים**

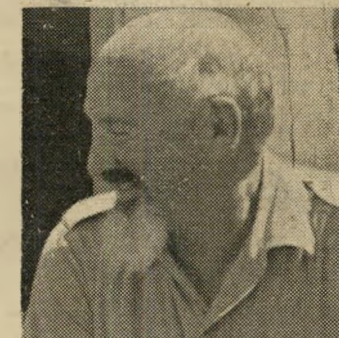
אצבע אלוהים יכולה להתגלות בציר רות שונות — לפחות לאותם המחפשים אותה. לגוש הדתי שלנו נתגלתה, בי' מים האחרונים, בצורה מקורית ביותר: במחסור הבנוין.

זה זמן רב מהרהרים מנהיגי המצי' פון הדתי על דרך נאותה לשים קץ להשתוללות האפיקורסים המחללים את השבת בפרהסייה. נטורי קרתא יצאו בשירים ובאבנים לחלום את הלחמה השם — ונתקלו באלות הרבות של המשטרה. גם בקואליציה היה קשה לערר את השאלה, כי מפא"י, הפוזלת לע'

**יחי גלילי - יחי ריפטיין!**

בעוד מפא"י מודאגת מרוב אחדות הדעות שבת כה (והבעיה העיקרית עי' מדת לפניו בוועידת הקרובה היא כיצד להפיח קצת רוח חיים ב-80 אלף חברי המפלגה הרשומים שאינם מעונינים לא בחלוציות ולא ב"ציונות"), מודאגת מפי"ם מרוב הסיעות שנוצרו בקירובה.

מפי"ם עוד לא הגיעה לוועידתה הרא' שונה, סלע המחלוקת: דרישת אנשי ה"שמאל" בקרב המפלגה לבטל סוף שנה את עקרון הנציגות השווה ("פאר ריטט") בין שני הפלגים שעי' איחודם נוצרה המפלגה ("השומר הצעיר" ו"ה' ננועה לאחדות העבודה"). אנשי ה"י" מיון" דורשים, לעומת זאת, לקיים את



יצחק שדה  
עונותו בים הפרסומות

העקרון הקדוש הזה (מחשש פן יאבדו את השפעתם).

כיום שומרת כל אחת משלוש הסי' עות (שתי הנזכרות ו"פועלי ציון") על מסגרתן העצמאית — אולם דן פמר לגות גם בתוכן; ונוצרה תמונה מגור' ונת (ומבלבלת במקצת):

על ראשי הימין" נמנים — ישראל גלילי, נומך, בלונדי ותכול-עיניים (לש' עבר אליל ההגנה), י. טבנקין מצי"ח חרוד (לשעבר ה"ברל כצנלסון" של "לאח" דות העבודה", ה"ספינס" השווק מאו ועידת האיחוד) והזקנים מהקבוץ המ' אוחר.

על ראשי ה"שמאל" במפלגה נמנים: י. ריפטיין (שמאמרו "אנו והמהפכה" עורר ויכוח חריף מאד בקרב מפי"ם), משה סנה (המועמד לתפקיד ראש המ" שלה אם מפי"ם תגיע או "תועמד" בראש המדינה), פועלי העיר, אם כי בעלי עבר דומה לגלילי, נוטים לעבר ריפטיין. כן נוטים לשמאל צעירי הקיבוץ המאוחד.

זקני "השומר הצעיר" (מאיר יערי וי. חון) נוטים לימין.

י. יצחקי (בעל התיאוריה ה"ציונית" הקומוניסטית"), שהיה נמנה עם הימין של פועלי-ציון — נוטה הפעם לשמאל. יעקב זרובבל (בשל זקנו קיראים לו

